



Ρόντυ Ντούλ

ΤΕΛΕΙΑ!



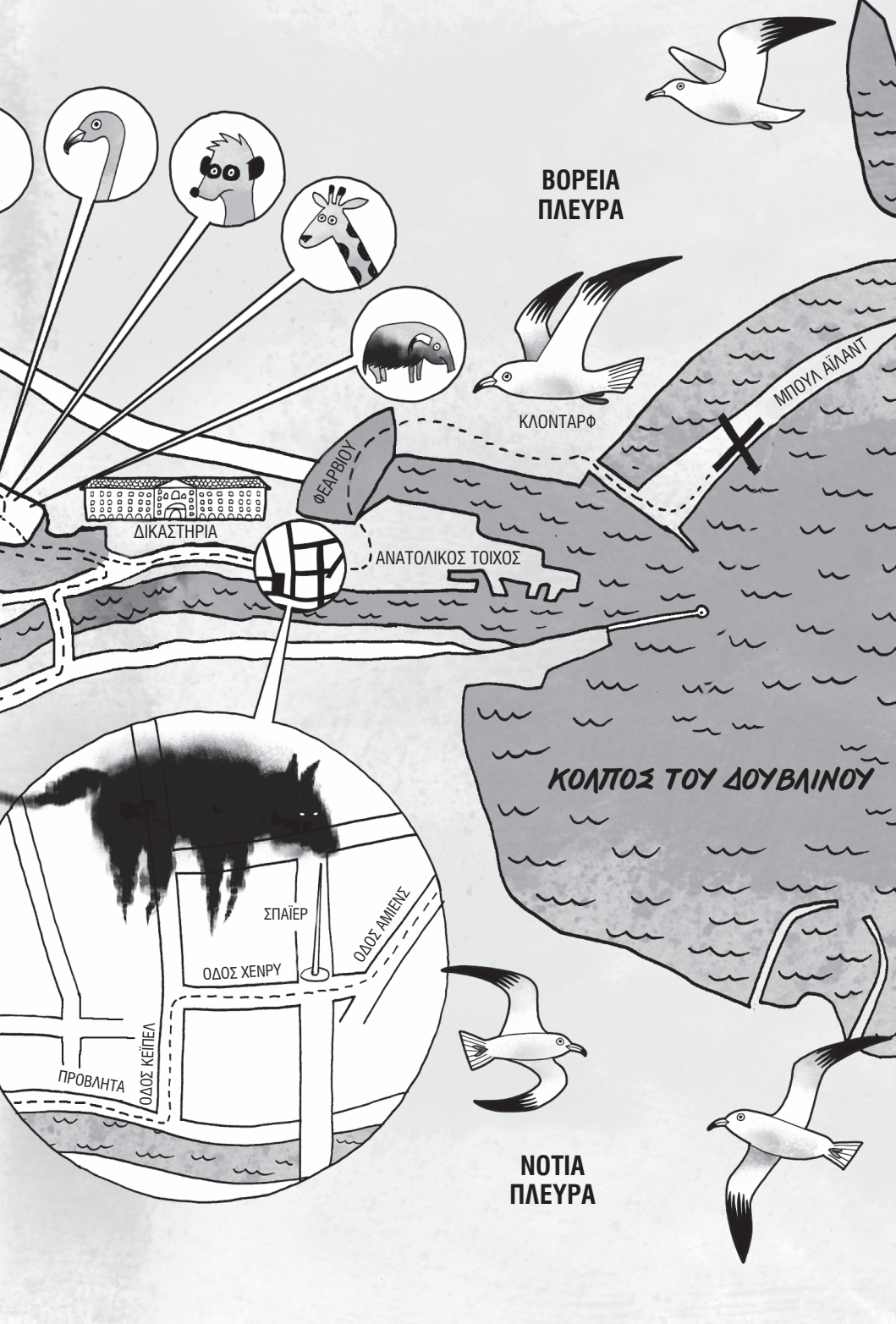
Συλλογή
χελιδόνια



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΔΟΥΒΛΙΝΟ





ΒΟΡΕΙΑ
ΠΛΕΥΡΑ

ΚΛΟΝΤΑΡΦ

ΜΠΟΥΛΑΙΑΛΑΝΤ

ΦΕΡΒΙΟΥ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ ΤΟΙΧΟΣ

ΚΟΛΠΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΒΛΙΝΟΥ

ΝΟΤΙΑ
ΠΛΕΥΡΑ

ΠΡΟΒΛΗΤΑ

ΟΔΟΣ ΚΕΪΠΕΛ

ΟΔΟΣ ΧΕΝΡΥ

ΣΠΑΙΕΡ

ΟΔΟΣ ΑΜΙΕΝΣ

Το Μαύρο Σκυλί ερχόταν πάντα νύχτα. Ερχόταν τυλιγμένο σ' ένα σύννεφο – ήταν το σύννεφο. Ένα πελώριο σύννεφο που σκέπαζε την πόλη. Κι η πόλη – ο αέρας πάνω από την πόλη – σκοτείνιαζε ακόμα πιο πολύ. Για λίγο. Έπειτα το μαύρο σύννεφο άρχιζε να μικραίνει. Όσπου γινόταν ένα συννεφάκι που όλο και κατέβαινε προς το έδαφος, με σχήμα που θύμιζε σκυλί, και τελικά το σχήμα που θύμιζε σκυλί γινόταν σκυλί.

Το Μαύρο Σκυλί της Κατάθλιψης είχε εισβάλει στην πόλη του Δουβλίνου. Κανένας άνθρωπος δεν το παρατήρησε.

Τα ζώα όμως το πρόσεξαν.

Τα κατοικίδια της πόλης προσπάθησαν να προειδοποιήσουν τα αφεντικά τους, αλλά οι άνθρωποι δεν άκουγαν. Το γάβγισμα είναι γάβγισμα και το νιαούρισμα νιαούρισμα και τίποτε άλλο.

Το Μαύρο Σκυλί τριγύριζε στους δρόμους της πόλης. Γλιστρούσε μέσα στους ίσκιους, τελείως αθόρυβα. Γλιστρούσε και τριγύριζε και τρύπωνε σε σπίτια και διαμερίσματα – όπου έβρισκε ανθρώπους.

Τα σκυλιά της πόλης έβρισκαν απαίσιο αυτό που συνέβαινε.

Το Δουβλίνο αγαπά τα σκυλιά. Και τα σκυλιά της πόλης ξέρουν πως είναι τυχερά.

«Τόση τροφή και νερό!» είπε μια σκυλίτσα ονόματι Σέιντι. «Θεέ μου! Κι εγώ το μόνο που έχω να κάνω είναι, ξέρω γω, να κουνάω την ουρά μου και να θυμάμαι να κάνω τσίσα και, ξέρω γω, κακά στον κήπο».

«Εγώ το ξεχνάω καμιά φορά» είπε ένα άλλο σκυλί ονόματι Τσέστερ.

«Κι εγώ, ας πούμε» είπε η Σέιντι.

«Εγώ, το μόνο που έχω να κάνω» είπε ο Τσέστερ «είναι να προσποιούμαι τον χαρούμενο όταν το αφεντικό μου γυρίζει σπίτι από τη δουλειά».

«Είναι ανάγκη να προσποιείσαι;» ρώτησε η Σέιντι.

«Καμιά φορά» είπε ο Τσέστερ.

«Θεέ μου» είπε η Σέιντι. «Εγώ, ποτέ».

«Τι υπέροχη που είσαι!» είπε ο Τσέστερ, λιγάκι σαρκαστικά. (Τα σκυλιά, και ιδίως τα σκυλιά του Δουβλίνου, μπορούν να γίνουν πολύ σαρκαστικά. Αρκεί ν' ακούσει κανείς με πολλή προσοχή το γάβγισμά τους, ειδικά νωρίς το πρωί.)

Τα σκυλιά ήξεραν: μόνο ένας τρόπος υπήρχε για να φύγει το Μαύρο Σκυλί της Κατάθλιψης. Αλλά το μόνο που μπορούσαν εκείνα να κάνουν ήταν να το βλέπουν να τριγυρνάει τη νύχτα και να πλησιάζει όλο και πιο πολύ τους ανθρώπους. Ήταν φρικτό να παρακολουθούν πώς κατάφερνε και γινόταν ένα με τον αέρα, πώς τρύπωνε μες στα σπίτια. Πώς κατάφερνε να αλλάζει τη διάθεση του κό-

σμου, να σκοτώνει το γέλιο και να σβήνει το χαμόγελο από πρόσωπα που χρόνια τώρα χαμογελούσαν. Πώς κατάφερε να μετατρέψει τον ύπνο από ευχάριστο όνειρο σε εφιάλτη.

Τα δύο σκυλιά, ο Τσέστερ και η Σέιντι, έμεναν πολύ κοντά. Σχεδόν δίπλα δίπλα. Μόνο ένα σπίτι μεσολαβούσε ανάμεσα στα δικά τους, και ανήκε σε κά-



ποιον που λεγόταν Μπεν Κέλλυ. Τον συμπαθούσαν και οι δύο τον Μπεν. Δεν είχε δικό του σκυλί, αλλά τους φερόταν πάντοτε καλά, όποτε τα έβλεπε να βγαίνουν βόλτα ή όταν του γάβγιζαν πίσω από τα παράθυρα του σπιτιού τους.



Άρρεσε και στους δύο να κάθονται στην πλάτη του καναπέ, στο σαλόνι.

«Θεέ μου!» έλεγε η Σέιντι. «Κι εσύ το κάνεις αυτό;»

«Ε, ναι, το κάνω» έλεγε ο Τσέστερ.

«Αυτό είναι, μιλάμε, απίστευτο!» έλεγε η Σέιντι.

«Περνάει η ώρα» έλεγε αδιάφορα ο Τσέστερ.

Ο Μπεν ζούσε μόνος, αλλά πάντα μπαινόβγαινε κόσμος στο σπίτι του. Πάντα ακούγονταν μουσικές και γέλια. Υπήρχαν και δυο παιδιά που τα σκυλιά επίσης τα συμπαθούσαν. Δυο παιδιά που έρχονταν παλιά στο σπίτι του Μπεν. Τα παιδιά τον φώναζαν θείο Μπεν.

«Τι είναι θεός;» ρώτησε η Σέιντι τον Τσέστερ.

«Δεν ξέρω» παραδέχτηκε ο Τσέστερ. «Αλλά νομίζω πως μπορεί να είναι κάτι σχετικό με πατατάκια».

«Πατατάκια;»

«Ναι» είπε ο Τσέστερ. «Όποτε έρχονται στο σπίτι του, πάντα τους αγοράζει πατατάκια».

Τα παιδιά, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, αγαπούσαν τον θείο τους τον Μπεν. Και ήταν φανερό πως και ο Μπεν τα αγαπούσε. Τότε όμως τρύπωσε το Μαύρο Σκυλί στο σπίτι του Μπεν – όπως και σε εκατοντάδες, σε χιλιάδες άλλα σπίτια. Ήρθε νύχτα, κρυμμένο μέσα στα σκοτάδια.

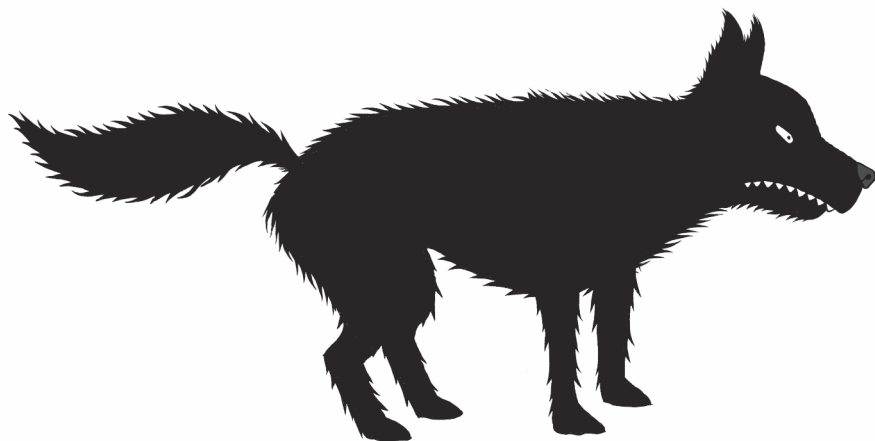
Τα σκυλιά, αλλά και τα περισσότερα άλλα ζώα, τη λατρεύουν τη νύχτα. Είναι η ώρα που μπορούν να φέρονται κανονικά, η ώρα που μπορούν να γαβγίζουν και να ουρλιάζουν πιο πολύ. Τη νύχτα κανείς δεν απαιτεί απ' αυτά να κουνάνε την ουρά τους συνεχώς ή να φέρνουν πίσω ξυλαράκια και χαζά πλαστικά παιχνίδια. Οι άνθρωποι πέφτουν για ύπνο, και τότε τα κατοικίδιά τους μπορούν να χαλαρώνουν μυστικά. Είναι ώρες μαγικές, όταν οι κανόνες της μέρας κλονίζονται και οι άνθρωποι δεν έχουν τόσο πολύ τον νου τους.

Πράγματα ασυνήθιστα φαντάζουν τότε φυσιολογικά ή δε γίνονται καν αντιληπτά. Δυο σκυλιά που μιλάνε θα μπορούσαν να είναι δυο ανθρώπινες φωνές που τις φέρνει ο αέρας. Μια μαύρη σκιά με μορφή σκύλου που ανεβαίνει αθόρυβα τα σκαλιά μάλλον δεν είναι παρά το φεγγάρι πίσω από το δέντρο στον προστινό κήπο.

Τα ζώα της πόλης θύμωναν που το Μαύρο Σκυλί εκ-

μεταλλευόταν τη νύχτα για να σκορπίσει το δηλητήριό του. Ήξεραν όμως πως ούτε η Σέιντι ούτε ο Τσέστερ ούτε και κανένα άλλο από τα σκυλιά και τα κατοικίδια της πόλης μπορούσε να κάνει τίποτα για να το σταματήσει.

Αυτό μόνο τα παιδιά της πόλης μπορούσαν να το κά-
νουν.



1.

Η ΓΚΛΟΡΙΑ ΚΕΛΛΥ ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Εντελώς ξυπνητή. Ήξερε πως ξυπνητός ήταν και ο αδερφός της ο Ρέυμοντ. Το καταλάβαινε από την ανάσα του. Ήταν ανάσα ξυπνητή. Ξαπλωμένος κι αυτός, σκεφτόταν κι αφουγκραζόταν. Η κοιμισμένη ανάσα είναι αλλιώτικη. Πιο μακρόσυρτη και πιο ανάλαφρη, με λιγότερα μέσα έξω.

«Ρέυξερ;» ψιθύρισε η Γκλόρια.

Ο Ρέυμοντ δεν απάντησε. Εκείνη όμως δεν την ένοιαζε.

Της άρεσε να μοιράζεται το δωμάτιο. Παρόλο που ήξερε ότι δεν άρεσε στον Ρέυμοντ. Ούτε κι αυτό την ένοιαζε. Μπορούσε να της αρέσει στα κρυφά. Δεν ήταν ανάγκη να του το λέει κιόλας.

Την είχαν βάλει να κοιμάται στο δωμάτιο του Ρέυμοντ όταν ήρθε να μείνει μαζί τους ο θείος Μπεν. Για λίγο. Έτσι είχε πει η μαμά και ο μπαμπάς της. Πως ο θείος Μπεν θα έμενε «για λίγο» μαζί τους. Στην αρχή η μητέρα της έλεγε «για λιγάκι». Αλλά το «λιγάκι» εξαφανίστηκε όταν ο θείος Μπεν συνέχισε να μένει εκεί και η Γκλόρια άρχισε πια να πιστεύει ότι το δωμάτιό της δεν ήταν πια δικό της. Και ο



Ρέυμοντ, μάλλον, το ίδιο είχε αρχίσει να πιστεύει. Το δωμάτιό του είχε γίνει δωμάτιό τους.

Καμιά φορά, όταν έλειπε ο θεός Μπεν, η Γκλόρια κοιτούσε το δωμάτιο. Δεν το είχε αλλάξει καθόλου. Ούτε τα κάδρα της είχε πειράξει ούτε τα άλλα της πράγματα. Το δωμάτιο παρέμενε ροζ, όπως και σχεδόν όλα όσα περιείχε. Το μοναδικό αληθινά καινούριο πράγμα ήταν η μυρωδιά του θείου Μπεν. Ήταν μια μυρωδιά κάπως ενήλικη. Ένα μείγμα σαπουνιού και ιδρώτα. Δεν υπήρχαν καθόλου ρούχα του μες στη μέση, παρά μόνο ένα βιβλίο που δεν ήταν δικό της. Η Γκλόρια είχε κοιτάξει το εξώφυλλο αλλά της είχε φανεί βαρετό, ήταν σχετικό με κάποιον πόλεμο ή κάτι τέτοιο. Αν εξαιρέσεις ότι τώρα πια η Γκλόρια δεν κοιμόταν και δεν έπαιζε εκεί μέσα, το δωμάτιο δεν είχε πάψει να είναι το δικό της. Άρα ίσως πράγματι ο θεός Μπεν να είχε έρθει για λίγο – αλλά αυτό το λίγο ήταν τελικά κάπως πιο πολύ απ' όσο περίμεναν.

Ίσως.

«Ρέυζερ;»

Πάλι, καμιά απάντηση.

Το κρεβάτι της δεν της άρεσε. Δεν ήταν κανονικό κρεβάτι. Απλώς ένα στρώμα κάτω στο πάτωμα. Στην αρχή της άρεσε. Είχε πλάκα, ήταν λίγο σαν κάμπινγκ. Τώρα πια όμως όχι. Το πρόσωπό της βρισκόταν καμιά φορά κολλημένο στον τοίχο, χαμηλά, κοντά στο σοβατεπί, σχεδόν στο σημείο όπου ενωνόταν με το πάτωμα. Είχε κρύο εκεί κάτω. Πάντα – ακόμα κι όταν το υπόλοιπο δωμάτιο ήταν ζεστό. Και καμιά φορά άκουγε διάφορα – τουλάχιστον έτσι της φαινόταν. Από πίσω από το σοβατεπί.

Η Γκλόρια πολύ θα ήθελε να ξαναβρεί το κρεβάτι της. Μόνο αυτό της έλειπε στην ουσία. Είχε, βέβαια, το πάπλωμά της και το ροζ κάλυμμα. Αλλά δεν ήταν το ίδιο.

«Ρέυζερ;»

Το είπε λίγο πιο δυνατά. Σχεδόν σαν να μιλούσε κανονικά.

Ίσως και να κοιμόταν στ' αλήθεια. Κι αυτό επίσης της άρεσε κάπως – το γεγονός ότι ο μεγάλος της αδερφός είχε αποκοιμηθεί πριν από κείνη.

Δοκίμασε και πάλι.

«Ρέυζερ;»

«Τι;»

«Δεν κοιμάσαι;»

«Αυτή η ερώτηση είναι χαζή».

«Στοιχείμα πως κοιμόσουν» είπε η Γκλόρια. «Κι εγώ σε ξύπνησα».

«Δεν κοιμόμουν» είπε ο Ρέυμοντ.

«Πάω στοίχημα» είπε η Γκλόρια. «Απόδειξέ το».

«Εύκολο» είπε ο Ρέυμοντ. «Είπες “Ρέυζερ” τέσσερις φορές».

Τον άκουσε να κινείται, να γυρίζει πλευρό.

«Έτσι δεν είναι;»

«Ε, ναι» είπε εκείνη. «Νομίζω. Κι εσύ γιατί δεν απάντησες;»

«Δεν ήθελα».

«Το ΄ξερα» είπε η Γκλόρια. «Το ήξερα πως ήσουν ξυπνητός».

«Τι ήθελες;»

«Τους ακούς;» είπε η Γκλόρια.



«Ναι».

Η Γκλόρια εννοούσε τους μεγάλους. Τη μαμά της, τον μπαμπά της, τη γιαγιά της και τον θείο Μπεν. Ήταν κάτω στην κουζίνα. Το δωμάτιο του Ρέυμοντ ήταν ακριβώς από πάνω τους.

«Πάλι μουρμουρίζουν» ψιθύρισε η Γκλόρια.

«Ναι» είπε ο Ρέυμοντ.

Το σπίτι ήταν γεμάτο μουρμουρητά εκείνες τις μέρες. Μουρμουρητά που συχνά κόβονταν μόλις έμπαινε στο δωμάτιο η Γκλόρια ή ο Ρέυμοντ. Το μουρμούρισμα ήταν αυτό που έκαναν οι μεγάλοι όταν θεωρούσαν ότι ψιθυρίζουν. Οι ψίθυροι έμεναν στον αέρα ελάχιστα, αλλά τα μουρμουρητά τριγυρνούσαν για καιρό, στις γωνίες, στο ταβάνι, στα κουφώματα των παραθύρων, παντού στο σπίτι. Τα μουρμουρητά είχαν γίνει πια σχεδόν ζωντανά πλάσματα. Η Γκλόρια φανταζόταν πως τα έβλεπε κιόλας. Ήταν φτιαγμένα από σκόνη και τρίχες, όλα μαζί ένα κουβάρι, με αδύνατα ποδαράκια που άγγιζαν ελάχιστα τους τοίχους και τα ταβάνια καθώς γλιστρούσαν πάνω στην μπογιά, στο γυαλί και στο ξύλο.

Τα μουρμουρητά ξεκίνησαν όταν πρωτοήρθε να μείνει μαζί τους ο θείος Μπεν. Ή ακριβώς πριν έρθει. Της Γκλόρια δεν της άρεσαν τα μουρμουρητά. Την ανησυχούσαν. Αλλά δεν έριχνε το φταίξιμο στον θείο Μπεν.

Το ίδιο κι ο Ρέυμοντ. Δεν του άρεσε που έπρεπε να μοιράζεται το δωμάτιό του με την Γκλόρια, αλλά ούτε αυτός κατηγορούσε τον θείο Μπεν. Η Γκλόρια τον ζάλιζε και τον έπρηζε – γενικώς και ειδικώς. Αλλά ο Ρέυμοντ ήξερε πως όλες οι μικρότερες αδερφές έτσι είναι. Ήταν κι αυτό

ένας από τους νόμους της ζωής. Και καμιά φορά δεν ήταν και τόσο χάλια να μοιράζεται το δωμάτιό του. Όπως τώρα. Ο Ρέυμοντ πάντα το φοβόταν λίγο το σκοτάδι. Λιγουλάκι. Ήταν σχεδόν δυο χρόνια πιο μεγάλος από την Γκλόρια, οπότε έπεφτε για ύπνο μισή ώρα πιο αργά από κείνη. Ο κανόνας ήταν ένα τέταρτο της ώρας πιο αργά ανά χρονιά. Αυτός ήταν ο κανόνας, έτσι του είχε πει ο μπαμπάς του.

«Και ποιος τον έφτιαξε τον κανόνα;» τον είχε ρωτήσει ο Ρέυμοντ.

«Η κυβέρνηση» είχε απαντήσει ο μπαμπάς του.

Ο μπαμπάς του θεωρούσε πως είχε πλάκα.

Τέλος πάντων, όταν ο Ρέυμοντ ανέβαινε στο δωμάτιο να πέσει για ύπνο, άφηνε πάντα λίγο ανοιχτή την πόρτα ώστε να μπαίνει φως από την κουζίνα κάτω και να διώχνει κάπως το σκοτάδι. Δεν του άρεσε καθόλου που έβλεπε την πόρτα της Γκλόρια κλειστή, μ' εκείνη τη χαζή ταμπελίτσα: «Απαγορεύεται η Είσοδος – Σ' Εσένα το Λέω!». Γιατί η Γκλόρια δεν το φοβόταν το σκοτάδι. Κι αυτό έκανε τον Ρέυμοντ να νιώθει φρικτά και να ντρέπεται.

Τώρα που μοιραζόταν το δωμάτιο μαζί της, ο Ρέυμοντ δε φοβόταν και πολύ το σκοτάδι. Και δεν ήταν καν αναγκασμένος να το πει ή να δείξει ευγνωμοσύνη ή τίποτα τέτοιο. Ήταν απλώς γεγονός.

«Μουρμουρμούρ...» έλεγε τώρα η Γκλόρια.

Ο Ρέυμοντ έκανε ένα βαθύ, αντρικό μουρμουρητό. «Μουμουμουρμουουουουουου».

Η Γκλόρια έκανε ένα γυναικείο. «Μιρμιρμιμίρ. Ρέυζερ, ξέρεις τι πρέπει να κάνουμε;»



«Τι;»

«Να κατέβουμε κρυφά, να μπούμε κάτω από το τραπέζι».

«Γουστάρω».

Την επομένη ήταν η μέρα του αγίου Πατρικίου. Δε θα είχαν σχολείο, και ήδη τους είχαν στείλει για ύπνο πιο αργά από το συνηθισμένο.

Η Γκλόρια άκουσε τον Ρέυμοντ να σηκώνεται. Στάθηκε κι εκείνη όρθια πάνω στο στρώμα.



Η Γκλόρια κι ο Ρέυμοντ είχαν ένα μυστικό, ένα παιχνίδι. Αφού τους έστελναν για ύπνο, εκείνοι κατέβαιναν ξανά κάτω στα κρυφά – μόνο τα Σαββατοκύριακα και μόνο όταν οι μεγάλοι ήταν στην κουζίνα. Με τα άλλα δωμάτια

δε γινόταν. Κατέβαιναν αθόρυβα τη σκάλα και διέσχιζαν τον διάδρομο. Τρύπωναν στην κουζίνα μπουσουλώντας ή σέρνονταν. Χώνονταν κάτω από το τραπέζι και κάθονταν εκεί. Όσο περισσότερο μπορούσαν.

Τα πόδια των μεγάλων δεν τα άγγιζαν, γιατί τότε θα τους τσάκωναν και το παιχνίδι θα τελείωνε και θα τους έστελναν ξανά πάνω για ύπνο. Την πρώτη φορά που το έκαναν, κράτησε μόνο δύο λεπτά και δεκατέσσερα δευτερόλεπτα, γιατί ο μπαμπάς τους κούνησε το πόδι του και κάτι ακούμπησε.

«Είναι ένα σκυλί κάτω από το τραπέζι» είπε ο μπαμπάς τους. «Μόνο που δεν έχουμε σκυλί».

Και τότε είδαν τη φάτσα του, ανάποδα, να τους κοιτάζει.

«Κυρίες και κύριοι» τους είπε. «Πίσω στα κρεβάτια σας».

Καθώς έβγαιναν από κάτω από το τραπέζι, η μαμά τους τους άρπαξε και τους γαργάλησε.

«Βρε τερατάκια!»

Κι έτσι αυτό έγινε κάτι που έκαναν σχεδόν κάθε Παρασκευή και Σάββατο βράδυ. Ήταν τέλεια, γιατί οι γονείς τους συνέχεια το ξεχνούσαν. Και η γιαγιά τους επίσης. Βέβαια, η γιαγιά τους ξεχνούσε σχεδόν τα πάντα, οπότε δε μετρούσε και πολύ.

Ένα βράδυ που είχαν μείνει κάτω από το τραπέζι τριάντα επτά λεπτά και πενήντα ένα δευτερόλεπτα, ο Ρέυμοντ κι η Γκλόρια συνειδητοποίησαν ακριβώς ταυτόχρονα κάτι: πως οι γονείς τους ήξεραν ότι βρισκόνταν εκεί. Είχαν μπει στο παιχνίδι. Για την ακρίβεια, είχαν κάνει δι-





κό τους παιχνίδι να προσποιούνται πως τάχα δεν ξέρουν ότι τα παιδιά τους είναι κάτω από το τραπέζι. Οι γονείς τους είχαν το πάνω χέρι στο παιχνίδι, όχι η Γκλόρια κι ο Ρέυμοντ.

Ο τρόπος που μιλούσαν μεταξύ τους η μαμά και ο μπαμπάς – αυτό τους πρόδωσε. Και τα πράγματα που έλεγαν.

«Έλα, Πατ» είχε πει η μαμά τους. Ο Πατ ήταν ο μπαμπάς τους. Το όνομα της μαμάς τους ήταν Ούνα. «Ξέρεις πως η Γκλόρια και ο Ρέυμοντ κοιμούνται στα κρεβάτια τους, ε;»

«Το ξέρω» είχε πει ο μπαμπάς τους.

«Ωραία» είχε πει η μαμά τους. «Δεν τρώμε τότε τη σοκολάτα που έχουμε στην κρυψώνα για να μην τη βρουν ποτέ μα ποτέ;»

«Καλή ιδέα» είχε πει ο μπαμπάς. «Ούτε που θα το πάρουν χαμπάρι».

Δεν ήταν καθόλου αστείο όλο αυτό, και όχι επειδή η

Γκλόρια θεωρούσε πως υπήρχε κρυψώνα για σοκολάτες που δε θα έβρισκε ποτέ. (Και δεν τη βρήκε.) Αυτό που δεν ήταν καθόλου αστείο ήταν ότι το παιχνίδι είχε τελειώσει. Τους είχαν τσακώσει. Για την ακρίβεια, ίσως να τους είχαν τσακώσει εδώ και πολύ καιρό και απλώς τα παιδιά να μην το είχαν καταλάβει. Οι γονείς τους, ακόμα κι η γιαγιά τους, έπαιζαν μαζί τους τις τρεις γάτες με τα δυο ποντίκια.

Ο Ρέυμοντ κι η Γκλόρια βγήκαν από κάτω από το τραπέζι.

«Α, για δεσ» είπε η μαμά τους.

«Κάτω από το τραπέζι ήσασταν;» είπε ο μπαμπάς τους.

«Όλη αυτή την ώρα;» είπε η μαμά τους.

«Χα χα» είπε ο Ρέυμοντ. «Τι μου λέτε!»

Η Γκλόρια έβαλε τα κλάματα. Δεν το ήθελε. Οι γονείς της ποτέ δεν της έλεγαν πράγματα για να την πειράξουν. Τώρα όμως ένιωθε πως την κοροϊδευσαν εδώ και χρόνια –από πάντα– και πως μόλις το είχε πάρει χαμπάρι. Καθόλου δεν της άρεσε να την κοροϊδεύουν. Καθόλου μα καθόλου.

Οι γονείς της κατάλαβαν ότι το είχαν παρατραβήξει κι ένιωσαν ενοχές. Η Γκλόρια πήγε και κάθισε στα πόδια του μπαμπά της ενώ η μαμά της έφτιαξε σε όλους ζεστή σοκολάτα.

«Ωρα για ύπνο» είπε η μαμά τους όταν τελείωσαν τη σοκολάτα.

Ο μπαμπάς τους φίλησε στο κεφάλι πρώτα την Γκλόρια και μετά τον Ρέυμοντ.

«Μπορείτε να έρχεστε και να κρύβεστε κάτω από το τραπέζι όποτε θέλετε» τους είπε.

